

ที่ รง ๐๔๑๑/๕๐๕

กระทรวงแรงงาน
ถนนมิตรไมตรี ดินแดง
กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

เรื่อง ยื่นยื่นร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ข้อเสนอของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙)
๒. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕
๓. ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.
๔. บันทึกการประชุมรับฟังความคิดเห็นในการปรับปรุงแก้ไข พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕

๑. เรื่องเดิม

๑.๑ กระทรวงแรงงาน มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ รง ๐๔๑๑/๑๐๐๑ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีเสนอร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ.

๑.๒ คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. และส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา

๑.๓ สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี มีหนังสือที่ นร ๐๕๐๓/ว (ล)๒๕๕ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑ ส่งร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาเพื่อกระทรวงแรงงานพิจารณาให้ความเห็น

๑.๔ กระทรวงแรงงาน มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ รง ๐๔๑๑/๗๕๕ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑ แจ้งยืนยันผลการตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และชี้แจงข้อสังเกตเกี่ยวกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติ

๒. ข้อเท็จจริง

คณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๓ มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๑๐๕/(คก.๓)/๐๐๗ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ โดยมีมติมอบหมายให้กระทรวงแรงงาน นำร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. กลับไปทบทวนประเด็นความคาบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยพิจารณาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามความเห็นของคณะกรรมการกลั่นกรองฯ และข้อสังเกตของคณะกรรมการกฤษฎีกา ทั้งนี้ หากกระทรวงแรงงานยืนยันว่าพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่มีความคาบเกี่ยวกัน ให้นำเสนอคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

/๓ ข้อพิจารณา...

๓. ข้อพิจารณา

กระทรวงแรงงานพิจารณาแล้วขอเรียน ดังนี้

๓.๑ กรณีที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่๙) มีความเห็นเกี่ยวกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ว่ามีความซ้ำซ้อนหรือคาบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ในข้อสังเกต ๓ ประการนั้น กระทรวงแรงงานพิจารณาแล้วไม่เห็นด้วยกับข้อสังเกตทั้ง ๓ ประการดังกล่าว (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑) โดยขอเรียนชี้แจง ดังนี้

ข้อสังเกตข้อ (๑) การส่งเสริมให้ประชาชนประกอบอาชีพอาจทำได้โดยการกำหนดนโยบายของรัฐบาลหรืออาศัยความร่วมมือทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การส่งเสริมการประกอบอาชีพจึงไม่อาจก่อให้เกิดผลได้โดยการออกกฎหมายเท่านั้น ประกอบกับร่างพระราชบัญญัตินี้มีเนื้อหาสาระเป็นเพียงการวางขั้นตอนการดำเนินการของเจ้าหน้าที่และการวางกรอบแนวทางให้ผู้ประกอบอาชีพปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลในสมุดประจำตัวและการรับรองความสามารถเพื่อประโยชน์ในการจ้างแรงงานและการประกอบอาชีพ ซึ่งมีได้สะท้อนให้เห็นถึงวิธีการส่งเสริมการประกอบอาชีพร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงไม่จำเป็นต้องตราขึ้นแต่อย่างใด

คำชี้แจง ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. มีหลักการสำคัญในประเด็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพได้ใช้ความสามารถในการประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพและปลอดภัย อันเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุนในเรื่องความพร้อมของกำลังแรงงาน และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้บริโภคในเรื่องสินค้าและบริการตลอดจนส่งเสริมคุณภาพการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานในระดับสากล จึงมีบทบัญญัติกำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะให้ต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะ ซึ่งต้องดำเนินการโดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความสามารถจึงจะสามารถปฏิบัติงานในสาขาอาชีพนั้นได้

จากหลักการสำคัญดังกล่าวจึงต้อง (๑) มีเกณฑ์เพื่อใช้ในการรับรองความรู้ความสามารถ และทักษะของผู้ที่จะปฏิบัติงานในสาขาอาชีพหรือตำแหน่งที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะดังกล่าว (๒) มีศูนย์ประเมินความสามารถเพื่อทำหน้าที่ในการจัดให้มีการประเมินและออกหนังสือรับรองความสามารถให้แก่ผู้ผ่านการประเมิน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าเป็นผู้ที่สามารถจะไปปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้นได้โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสาธารณะอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน (๓) มีองค์กรอาชีพอันเป็นเครือข่ายในการพัฒนาหลักเกณฑ์การประเมินความสามารถ และเป็นศูนย์ประเมินความสามารถเฉพาะด้าน (๔) เมื่อผู้ประกอบอาชีพได้รับการรับรองความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพแล้วจะมีการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพและกำหนดช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ เพื่อใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการบริหารค่าจ้างและค่าตอบแทนตามระดับความสามารถ อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้มีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพในตำแหน่งที่มีความสำคัญนั้น ๆ เกิดกำลังใจในการปฏิบัติงานอันเนื่องมาจากการได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรมและเหมาะสมกับความสามารถของตน

ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ปฏิบัติงานและยังไม่มีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพในหลาย

สาขาอาชีพโดยเฉพาะสาขาอาชีพที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะซึ่งต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะ และได้มาตรฐานเป็นผู้ปฏิบัติงาน เป็นผลให้การพัฒนาศักยภาพบุคคลของประเทศในสาขาอาชีพต่างๆไม่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจ อุตสาหกรรมและบริการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. จะเป็นบทบัญญัติที่ก่อให้เกิดการสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพขึ้นในประเทศไทยซึ่งยังไม่เคยมีมาก่อน อันจะทำให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระยะยาว ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญและจะเกิดผลในทางปฏิบัติก็ต่อเมื่อมีกฎหมายออกมาบังคับใช้ในเรื่องนี้ อันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในต่างประเทศมาเป็นระยะเวลาช้านานแล้ว เช่นประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย ศรีลังกา อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย เป็นต้น จึงสมควรให้มีการออกกฎหมายกำหนดบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวขึ้นบังคับใช้ในประเทศไทยให้ทัดเทียมนานาอารยประเทศ

ข้อสังเกตข้อ (๒) โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ มีสาระสำคัญเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการฝึกอาชีพแก่บุคคลซึ่งอยู่ในวัยทำงาน และส่งเสริมให้บุคคลซึ่งประกอบอาชีพแล้ว ได้รับการฝึกเพื่อยกระดับมาตรฐานฝีมือแรงงาน และการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับการส่งเสริมการประกอบอาชีพ ดังนั้นหากนำเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัตินี้ไปกำหนดไว้เป็นหมวดใดหมวดหนึ่งของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยไม่ต้องตราเป็นพระราชบัญญัติฉบับใหม่ จะทำให้กระบวนการในการพัฒนาฝีมือแรงงานและการส่งเสริมการประกอบอาชีพเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำชี้แจง พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๒) และร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๓) มีข้อแตกต่างกันในสาระสำคัญ ดังนี้

(๑) วัตถุประสงค์

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้นายจ้างหรือผู้ประกอบการมีส่วนร่วมในการพัฒนาฝีมือแรงงานให้แก่ลูกจ้างของตนมากยิ่งขึ้น

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพได้ใช้ความสามารถในการประกอบอาชีพได้อย่างมีคุณภาพ และปลอดภัย อันเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุนในเรื่องความพร้อมของกำลังแรงงาน และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้บริโภคในเรื่องสินค้าหรือบริการ ตลอดจนส่งเสริมคุณภาพการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานในระดับสากล

(๒) กลุ่มเป้าหมาย

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ มีเป้าหมายให้ลูกจ้างในสถานประกอบการ ผู้ที่จะรับเข้าทำงาน นักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษา บุคคลที่ส่งมาฝึกกับทางราชการ ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะในสาขาอาชีพที่ทำงานสูงขึ้นตามมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. มีเป้าหมายให้ลูกจ้างหรือผู้ปฏิบัติงานและบุคคลทั่วไปที่มีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ มีกรอบแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาตนเอง มีระบบบันทึกประสิทธิภาพของกำลังแรงงาน ระบบรับรองความสามารถ และระบบในการกำกับดูแล

/การประกอบ...

การประกอบอาชีพในสาขาอาชีพที่มีผลกระทบต่อประชาชน ผู้บริโภค ผู้ปฏิบัติงาน ผู้ประกอบกิจการและสาธารณชน รวมทั้งส่งเสริมองค์กรอาชีพที่จะเข้ามาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบอาชีพต่างๆ ให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น

(๓) กรอบวิธีการดำเนินการ

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ มีกรอบวิธีการดำเนินการโดยการกำหนดให้สถานประกอบกิจการที่จัดให้มีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานแก่ผู้ที่เข้าทำงาน โดยการฝึกเตรียมเข้าทำงาน ฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน และการฝึกเปลี่ยนสาขาอาชีพ รวมทั้งการรับนักเรียน นิสิต นักศึกษาและบุคคลที่ส่งมาฝึกกับทางราชการ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีและอื่นๆ อันเป็นมาตรการจูงใจเป็นการตอบแทน

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. มีกรอบวิธีการดำเนินการดังนี้

๑) ให้มีระบบการบันทึกประสิทธิภาพโดยผู้ประสงค์จะบันทึกข้อมูลในสมุดประจำตัวหรือบันทึกข้อมูลเพิ่มเติมให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน

๒) ให้มีการจำแนกและกำหนดระดับความสามารถของผู้ประกอบอาชีพ และประเมินช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ โดยสนับสนุนให้มีองค์กรอาชีพในแต่ละสาขาอาชีพเป็นผู้จำแนกและกำหนดระดับความสามารถ โดยกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นผู้กำกับดูแล

๓) ให้มีระบบรับรองความสามารถ โดยผู้มีสมุดประจำตัวที่ประสงค์จะรับรองความสามารถ ให้ยื่นคำขอรับการประเมินเพื่อรับรองความสามารถต่อศูนย์ประเมินความสามารถกลางของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานหรือศูนย์ประเมินความสามารถเฉพาะด้านที่ได้รับการขึ้นทะเบียนต่อนายทะเบียน

๔) ให้การประกอบอาชีพในบางสาขาอาชีพต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถ โดยรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศสาขาอาชีพหรือตำแหน่งงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณชน หรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะ ต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความสามารถ

จากข้อแตกต่างกันในสาระสำคัญดังกล่าวข้างต้น จึงกล่าวได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับ มีวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย และกรอบวิธีการดำเนินการที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะนำเนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. ไปกำหนดไว้เป็นหมวดใดหมวดหนึ่งของพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

ข้อสังเกตข้อ (๓) การบังคับให้ส่วนราชการนำเงินที่ส่วนราชการได้รับส่งคลังเป็นรายได้ของแผ่นดิน ถือเป็นวิธีการควบคุมการคลังของประเทศ การกำหนดยกเว้นไม่นำเงินส่งคลังโดยกำหนดให้เงินตกเป็นของกองทุน การกำหนดยกเว้นดังกล่าวต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากหากกำหนดยกเว้นไม่นำเงินส่งคลังแล้ว จะมีผลทำให้รายได้ของแผ่นดินที่ควรนำมาจัดสรรให้ส่วนราชการไม่สามารถนำมาจัดสรรหรือใช้จ่ายเพื่อการพัฒนาประเทศได้ ต้องใช้เพื่อกิจการอันเป็นวัตถุประสงค์ของกองทุนเท่านั้น

คำชี้แจง ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำรายได้จากค่าธรรมเนียม ที่จัดเก็บได้ทั้งหมดมาใช้ในการพัฒนาระบบหลักเกณฑ์การรับรองความสามารถระบบบันทึกประสิทธิภาพ เพื่อสร้างฐานข้อมูลด้านกำลังแรงงานของประเทศและเพื่อพัฒนาระบบกำหนดและจำแนกระดับความสามารถเพื่อแยกแยะอาชีพและระดับความสามารถของกำลังแรงงาน

เหล่านี้นอกมาให้ชัดเจนเพื่อประโยชน์ในการพัฒนากำลังแรงงานให้สามารถเต็มเต็มในส่วนที่ขาด และเพิ่มศักยภาพแรงงานที่มีให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งในอนาคต เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ประกาศใช้ ระบบทั้งหมดนี้จะเป็นส่วนสำคัญในการบริหารทรัพยากร มนุษย์ของประเทศ และในส่วนประเด็นเรื่องการที่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีการยกเว้นไม่นำเงินส่งเข้าคลังนั้น ในการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยนายเจริญ ภักดีธนากุล กรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย ได้ให้ความเห็นไว้ว่า “เงินที่จัดเก็บนั้นเป็นจำนวนที่ไม่มากและรัฐก็ไม่เคยได้รับรายได้ตรงส่วนนี้ ส่วนรัฐเอง ก็ได้มุ่งหวังรายได้จากส่วนนี้มาก่อน จึงควรยกเว้นและนำรายได้ในส่วนนี้ไปพัฒนาฝีมือแรงงาน ซึ่งผล ก็จะย้อนกลับไปเป็นภาษีคืนให้กับรัฐและเงินในกองทุนก็ยังคงอยู่ในระบบงานการเงินของภาครัฐ โดยภาครัฐอาจไม่ต้องส่งเงินมาใช้ในกิจการนี้อีก ด้วยเหตุนี้ จึงควรยกเว้นในส่วนที่ว่านี้ และอีกประการหนึ่ง การยกเว้นไม่นำเงินส่งคลังนั้นก็เพื่อที่จะนำรายได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมในส่วนนี้ ไปจัดสรร เพื่อให้ผู้ผ่านการรับรองความสามารถกู้ยืมไปใช้ในการลงทุนประกอบอาชีพอิสระ ซึ่งตรงส่วนนี้ โดยหลักการแล้ว แม้จะเป็นการให้เปล่ารัฐก็ควรจะต้องจัดสรรให้ราษฎรไปทำกิน อีกทั้งเงินจำนวนนี้ ก็ยังไปอุดหนุนการดำเนินการขององค์กรอาชีพ และใช้จ่ายในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้” ด้วยเหตุผลดังที่ นายเจริญ ภักดีธนากุล ได้ให้ไว้จึงสรุปได้ว่า เงินทั้งหมดจากกองทุนนี้มีได้มีไว้เพื่อกิจการ ของกองทุนเท่านั้น หากแต่เงินเหล่านี้ จะถูกเปลี่ยนกลับไปเป็นผลผลิตคุณภาพแรงงานและเปลี่ยนเป็นภาษี เงินได้ของประชาชนที่ถูกเก็บเข้ารัฐอันจะสร้างความมั่นคงและยั่งยืนให้กับประเทศต่อไป

๓.๒ กระทรวงแรงงานโดยกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิทั้งจากภาครัฐและ เอกชน ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและลูกจ้าง ผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามาร่วมพิจารณาและ ให้ความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบอาชีพ พ.ศ. เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งต่างก็มีความเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่มีความคาบเกี่ยวหรือซ้ำซ้อนกับร่างพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ แต่เป็นการสอดรับและเชื่อมโยงให้เป็นระบบที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๕)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเข้าสู่ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพฑูรย์ แก้วทอง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

กลุ่มงานกฎหมาย

โทร./โทรสาร ๐ ๒๒๔๘ ๓๘๖๗